

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

BLAUW EN ROOD

Volkse tragikomedie in twee bedrijven

door

1880

Herman Vedts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.2303

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>BLAUW EN ROOD</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>HERMAN VEDTS</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2008/220/45
ISBN 978-90-385-10415

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Herman Vedts
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(13 à 20 spelers)

BERNARD
 ROGER
 BOB
 BERNADETTE
 RENE
 ROZA
 VROEDVROUW
 DOKTER
 BERNARD IN COMMUNIE – CHIRO – LEGER - TROUW
 ROGER IN COMMUNIE – CHIRO – LEGER -TROUW
 BRIEFLEZER
 VERPLEEGSTER (leger)
 BIANCA (trouw)
 RITA (trouw)
 ARLETTE
 SARA
 SUPPORTER
 WILLY (wijkagent)
 VERPLEEGSTER 1 (Sabrina)
 VERPLEEGSTER 2 (Wendy)

Deze 20 personages kunnen door dubbelrollen teruggebracht worden tot 13

Mogelijke dubbelrollen:

Vroedvrouw – Verpleegster (leger) – Arlette – Verpleegster 1 (Sabrina)
 Dokter – Brieflezer – Supporter – Willy
 Sara – Verpleegster 2 (Wendy)

Hoe zitten de families in mekaar?

Bernadette en Roza zijn twee zussen

Bernadette is getrouwd met Bob
 Hun zoon is Bernard
 Bernard is getrouwd met Bianca
 Hun kinderen zijn Bert en Brenda

Roza is getrouwd met René
 Hun zoon is Roger
 Roger is getrouwd met Rita
 Hun kinderen zijn Rudy en Rachel

DECOR

Door middel van eenvoudige zetstukken worden de diverse locaties weergegeven. Aanduidingen in tekst. Op het voorplan: een zitbank

KORTE INHOUD

Het stuk gaat over twee oude mannen Bernard en Roger, die mekaar al kennen vanaf hun geboorte. Normaal, want hun moeders waren twee zussen. Ze zijn op dezelfde dag in dezelfde kliniek geboren en hebben hun hele leven praktisch samen dezelfde dingen gedaan.

Nu zijn ze zelf aan het einde van hun leven gekomen: ze zijn beiden in de negentig en zitten alle twee in een verschillende inrichting voor senioren.

Alle twee zien ze in dat er hun niet veel meer rest dan een roemloze afgang in een rusthuis waar ze niks hebben om naar uit te zien. Liever dan dit lege bestaan nog langer te rekken met alle bijbehorende vernederingen door het rusthuispersoneel, hebben ze besloten om samen uit het leven te stappen. Ze hebben afgesproken om te proberen aan pillen te geraken die ze uit hun lijden zullen kunnen verlossen..

Elke dag maken ze een wandeling naar het park waar ze samenkomen en een tijdje op de bank doorbrengen tot ze weer naar hun kamers moeten.

Tijdens hun ontmoetingen bespreken ze hoe ze het aan boord zullen leggen om afscheid te nemen van het leven. Maar tegelijkertijd blikken ze terug op de verschillende fases van hun leven. Ze halen herinneringen op: plezierige, maar ook minder prettige en eigenlijk krijgt het publiek de film van hun leven voorgeschoteld via een aantal flashbacks.

Het geheel krijgt een speciaal effect doordat er altijd een contrast tussen blauw en rood aanwezig is. Bernard is volledig in het blauw gekleed, Roger in het rood. Zelfs hun haar en huid zijn in deze kleuren geverfd en geschminkt. De bank waarop ze zitten is half rood, half blauw. Bernard zit in het rusthuis "Hemelsblauw", Roger verblijft in de instelling "Avondrood". Ook de familieleden in de vele flashbacks zijn allemaal in de kleuren rood en blauw gekleed en geschminkt. Dit moet een zeer apart effect geven, zeker met een aangepaste belichting. Hoe jonger Bernard en Roger zijn hoe feller het blauw en rood. Als ze aan het eind van hun leven zijn gekomen zijn hun kleren en huid- en haarkleur flauw en flets. Personages die niet tot de familie behoren zijn dan weer in neutrale kleuren.

De bank waarop de twee mannen dagelijks afspreken staat vooraan opzij van het podium zodat er centraal voldoende plaats is voor het spelen van de verschillende flashbacks. Op het podium staat er een soort scherm dat opzij (omhoog) kan geschoven worden en waarachter de verschillende scènes kunnen worden klaargezet.

EERSTE BEDRIJF

(Bernard, helemaal in fletsblauw, komt schuifelend op en gaat op het blauwe gedeelte van de bank zitten. Hij steunt zuchtend op zijn wandelstok en kijkt dromerig voor zich uit. Even later komt ook Roger, in afgewassen flauwe rode kleren op. Ook hij sleept zich voort tot aan de bank waar hij op het rode stuk gaat zitten. Beide mannen zitten een tijdje zwijgend voor zich uit te staren, tot Bernard dan toch het woord neemt.)

BERNARD : En?

ROGER : Wat?

BERNARD : Hebt ge er nog eens over nagedacht?

ROGER : Waarover?

BERNARD : Zeg Roger, doe nu niet onnozel hé zeg. Waarover hebben we gisteren twee uur aan een stuk zitten klappen?

ROGER : Ha ja, daarover.

BERNARD : Ja, daarover.

ROGER : Hmmm....

BERNARD : Ja, en wat wil dat nu zeggen: hmmm...?

ROGER : Voor mij is het goed. Ik bedoel: wat hebben we hier nu nog te verwachten, buiten een hersenbloeding of nog eens een hartinfarct?

BERNARD : Ja, ik heb er ook genoeg van jong. Dat rusthuispersoneel dat behandelt ons gelijk klein kinderen en gisteravond hé.....

ROGER : Ja?

BERNARD : Gisteravond toen ik ging slapen en mijn kleren uit deed, zag ik dat mijn onderbroek nat was. En ik was niks gewaar geworden hé Roger.

ROGER : Ik heb het ook al voorgehad Bernard, dat is niet plezant.

BERNARD : Neen Roger, dat is niet plezant. En als het zo moet voortgaan, dan maak ik er liever een eind aan in plaats van zo af te takelen dag na dag en uitgelachen te worden door die verplegers.

ROGER : Ge hebt gelijk, ik wil ook niet eindigen gelijk een zielig stukske ellende waar niemand nog naar om kijkt.

BERNARD : Hebt gij nog iets gehoord van uw kinderen de laatste tijd?

ROGER : Bijlange niet. Onze Rudy die heb ik al meer dan een jaar niet gezien en ons Rachel zit weer voor vier maanden in Benidorm, om de winter door te komen weet ge wel. Om haar oude knoken te sparen. Pff, wat moet ik dan zeggen? Hebt gij nog iets gehoord van die van u?

BERNARD : Maar nee. Ons Brenda heeft het te druk met haar bloemenwinkel en onze Bert, weet ge wat die de laatste keer vertelde?

ROGER : Neen.

BERNARD : Die zei: Vader, als ge nu eens zo een computer zou kopen om op uw kamer te zetten, dat zou toch gemakkelijk zijn. Dan kunt ge daar heel de dag op smurfen en dan zouden we alle dagen kunnen chatten.

ROGER : *(onbegrijpend)* Zjatten?

BERNARD : Nee, niet zjatten. Chatten!

ROGER : Chatten? Wat is dat?

BERNARD : Ja Roger, hij heeft het uitgelegd, maar ik ben het al allemaal terug vergeten. Ik kon het niet goed volgen en daarbij: wat zouden wij nu met zo een computer kunnen aanvangen?

ROGER : Ik zou het ook niet weten Bernard. Weet ge, ik heb een aquarium op mijn kamer staan en dat vind ik soms al moeilijk om te volgen. Computers, pffff...

BERNARD : Roger?

ROGER : Ja Bernard?

BERNARD : Volgende week vrijdag is het onze verjaardag.

ROGER : Ha ja? Ja ge hebt gelijk: 28 december. Wij zijn heel ons leven lang al onnozel kinderen geweest hé.

BERNARD : Volgende vrijdag worden we alle twee vierennegentig jaar.

ROGER : Ja ja.

BERNARD : Ik wil niet meer verjaren Roger. Voor mij zullen ze geen liedje moeten zingen volgende week. Enfin, ik wil maar zeggen, hoort ge ze al bezig: "Lang zal hij leven!" komaan zeg. Ik heb al meer als lang genoeg geleefd. En daarbij: ik wil zo geen belachelijk hoedje niet meer op mijne kop zoals vorig jaar en het

jaar daarvoor en al die jaren daarvoor. Ik wil geen kaarsjes meer uitblazen jong. Ja, de enige kaars die ik nog wil uitblazen, is mijn eigen kaars en ik zal er voor zorgen dat dat voor volgende vrijdag zal gebeurd zijn, en dat ik heel die miserie van dat verjaardagsfeestje niet meer moet meemaken. Dat ze zelf blazen, die verplegers. Ze maken toch al wind genoeg.

ROGER : Ge hebt gelijk. Verleden jaar hebben al die oude vrouwen me drie kussen gegeven en ge weet hoe dat Julia altijd kwijlt. Heel mijn gezicht was nat van de zever. Dat mens dat is geen vrouw, dat is een Sint Bernard! Ik wil het ook niet meer meemaken jong.

BERNARD : Nee Roger. Het is goed geweest zo. Dat is begot bijna vierennegentig jaar geleden dat wij geboren zijn? Het is niet te geloven.

ROGER : *(ongelovig schuddebollend)* Niet te geloven!

BERNARD : 28 december 1901, het was een vrijdag.

ROGER : Een zaterdag!

BERNARD : Zijt ge zeker?

ROGER : Natuurlijk, het was een zaterdag.

BERNARD : Allez zeg. Ik zou pertang gezworen hebben dat het een vrijdag was.

ROGER : Ja ja, dat is de Alzheimer die begint.

BERNARD : Enfin, dan zal het een zaterdag geweest zijn zeker hé.

ROGER : Ik zeg het toch: zaterdag 28 december 1901, enfin Bernard hoe kunt ge nu zoiets vergeten? Dat versta ik nu niet zie.

BERNARD : *(zuchtend wegdromend)* Hmmm... 1901....

(Licht gaat uit op de bank met Bernard en Roger. De schermen centraal op het podium worden weggeschoven en we bevinden ons in een kraamkliniek. Rechts zien we een kraambed in de blauwe versie, links het rode equivalent. In de blauwe bevallingskamer is er geen vuiltje aan de lucht: de toekomstige moeder, Bernadette, ligt er ontspannen bij. Bob, de vader in spe, zit rustig naast het bed en het gaat er gemoedelijk aan toe. Van bevallingsweeën is er niets te merken, iedereen voelt zich op zijn gemak. In de rode kamer is het een ander verhaal. De weeën zijn hier blijkbaar al uren aan de gang en het is duidelijk dat het een pijnlijke bevalling is. De vrouw, Roza, doorstaat helse pijnen en de

vroedvrouw en de aanstaande vader, René, lopen er zenuwachtig, haast radeloos bij. Het licht wordt beurtelings van de ene naar de andere kamer gewisseld en het contrast is duidelijk. De kleuren van de ouders zijn niet fel noch flets, die van de geboren baby's zijn heel fel rood en blauw.)

BOB : *(zit op zijn gemak in een tijdschrift te lezen)* Zeg Bernadette, zijt ge wel zeker dat die gynaecoloog geen week abuis is? Volgens mij is dat nog niet voor vandaag hoor.

BERNADETTE : *(is rustig haar nagels aan het vijlen)* Ja, ik weet het niet Bob. Ik voel er eerlijk gezegd ook nog niet veel beweging in komen hoor. Maar ja die dokter heeft daar toch voor gestudeerd hé zeg, dus zal het wel voor vandaag zijn zeker.

BOB : Op een vrijdag dan nog wel. Had ge nu echt geen dag niet meer kunnen wachten? Nu mis ik straks het kaartspel nog!

BERNADETTE : Zeg alstublieft Bob, seffens gaat ge nog zeggen dat ge liever met de kaarten gaat spelen dan vader te worden. 't Is schoon hoor!

BOB : *(bijdraaiend)* Maar nee schatteke, dat was maar een zwanske, dat weet ge toch zeker.

BERNADETTE : Ja ja, het is al goed. Maar ik vind het toch raar hoor.

BOB : Wat?

BERNADETTE : Wel ja, zoals ge juist aan het vertellen waart: het is precies of dat ik pas binnen een week of twee moet bevallen. Ik voel dus absoluut nikske hé! Is dat nu wel normaal?

BOB : Ik zou het niet weten Bernadette, ik heb zelf ook nog nooit een kleine op de wereld gezet.

BERNADETTE : Nee, al een geluk, dat zou wat geweest zijn, ocharme, ocharme.

BOB : Wat wilt ge nu zeggen?

BERNADETTE : Ja Bob, gij doet het al bijna van de zeer in uw broek als ge een spuitje voor de griep moet krijgen.

BOB : Och gij, dikke zever. Maar die dokter die dat spuitje moest geven dat was geen dokter, dat was potverdorie een veterinaire. Een echte beestenbeul.

BERNADETTE : *(lachend van de pret)* Och ja, laat er ons maar over zwijgen. Zeg

Bob...

BOB : Ja?

BERNADETTE : Hebt gij nog iets gehoord over ons Roza?

BOB : Ha ja, dat is waar ook. Die ligt hier twee kamers verder op de gang.

BERNADETTE : Hoe?

BOB : Wel ja, die kreeg daarstraks haar weeën en René heeft haar moeten binnen brengen om vandaag ook te bevallen.

BERNADETTE : Hoe? Mijn zuster die ligt hier twee kamers verder moeder te worden en gij zegt daar niks van?

BOB : Ja zeg, dat was even uit mijn gedachten gegaan. Ik kan toch niet alles onthouden hé zeg.

BERNADETTE : Nee, dat ge met uw kameraden afgesproken hebt om te gaan kaarten dat weet ge wel, maar dat uw schoonzuster hiernaast ligt te bevallen dat waart ge even vergeten. Proper hoor.

BOB : Ja zeg, het is al goed. Ik heb al genoeg aan mijn oren hé.

BERNADETTE : En hoe is het met haar? Heeft ze al veel opening?

BOB : *(trekt gezicht)* Ja zeg, hoe moet ik dat nu weten? Hebt ge een lintmeter bij, dan zal ik het eens gaan opmeten, goed?

BERNADETTE : Och zot, doe niet zo onnozel. Weet René dat ik hier lig?

BOB : Ja ja, ik heb het hem gezegd. En de eerste die papa wordt, komt het direct aan de andere vertellen. Zo hebben we het afgesproken.

BERNADETTE : Ha bon, ja dan zal het bij Roza ook nog wel niet in gang zijn. Die zal er juist zoals ik nog wel rustig bij liggen waarschijnlijk.

BOB : Waarschijnlijk wel ja.

(Licht uit op de blauwe kamer. Het licht gaat nu aan op de rode kamer. Van zodra het licht aangaat, horen we een ijselijke gil van Roza die in helse pijnen haar barensweeën doormaakt. René loopt er bloednervus bij rond.)

RENE : Roza alstublieft, roept nu toch zo niet, seffens weet heel de kliniek dat ge aan het bevallen zijt. Moet daar nu echt zo veel lawaai bij zijn ja?

ROZA : *(in helse pijnen)* René, wilt gij het misschien eens even overpakken van mij of

wat? Denkt gij misschien dat ik hier voor mijn plezier lig te creperen ?

RENE : Maar nee schatteke, maar ik bedoel maar: uw zuster Bernadette die ligt hier twee kamers verder ook te bevallen en ik heb daar nog geen piepke van gehoord.

ROZA : Ons Bernadette? Hoe, is die ook binnen? En gij zegt daar niks van?

RENE : Heb ik dat niet verteld? Ja dan zal dat efkes uit mijn gedachten gegaan zijn zeker. Ja, die is dus ook aan het bevallen en ge kunt zien dat ge haar voor zijt hé zeg.

ROZA : (*verkramp*) En waarom zou ik haar moeten voor zijn?

RENE : Ja, we hebben gewed voor een bak Trappist en ge weet toch dat het bier vorige week weeral opgeslagen is zeker?

(Een vroedvrouw loopt al heel de tijd nerveus rond, kijkt naar allerlei machines en af en toe eens tussen de benen van Roza. Deze vroedvrouw is in tegenstelling tot de anderen neutraal van kleur; dus wit gekleed)

VROEDVROUW : Komaan Rozake, helpt nu toch eens een beetje mee. Duwen, duwen!!

ROZA : (*wanhopig*) Ik doe niet anders als duwen, ik kan niet meer, seffens duw ik mijn darmen er nog uit ! Ik ben kapot!! Ik zie al helemaal rood van het persen zeg!

RENE : (*komt hulpvaardig toegesnel*) Wacht eens een keer, ik zal eens een beetje helpen.

VROEDVROUW : Meneer alstublieft, ik denk niet dat u hiervoor de nodige studies heeft gedaan....

RENE : Studies, studies. Madameke, ik heb bij boer Sander al zeker vijf kalveren mee op de wereld helpen zetten. En het zijn allemaal schoon meutes geworden hoor, dus heu... (*duwt vroedvrouw aan de kant*)

ROZA : René alstublieft....

RENE : Niks te alstublieven, ge ziet gij zo rood als een tomaat. Ik zal eens maken dat die bak Trappist van mij is zie. (*stort zich met zijn volle gewicht op zijn vrouw die huilend van de pijn ligt te lijden*)

(Terug licht op blauwe kamer waar de dokter juist even op controlebezoek komt. De dokter is net als de vroedvrouw in het wit gekleed en normaal van huidskleur.)

DOKTER : Dag mevrouw, alles nog in orde?

BERNADETTE : Ja ja dokter. Maar, u bent toch zeker dat ik vandaag moet bevallen hé? Ik voel me helemaal niet zo... weet u wel. Ik zou nog vlug een tennismatch kunnen gaan spelen denk ik.

DOKTER : O, is dat zo? *(kijkt in zijn papieren)* Tja, normaal zou het toch voor vandaag moeten zijn, of mijn assistente moest zich weer eens vergist hebben. Ik heb namelijk de indruk dat ze de laatste tijd een beetje een drankprobleem heeft.

BERNADETTE : *(verontrust)* Ach zo, een drankprobleem...

DOKTER : Nu ja, niks om ons zorgen over te maken natuurlijk, alleen... ze vergist zich soms al eens met de verschillende bevallingsdata. Vervelend.

BERNADETTE : Ja, heel vervelend. *(windt zich een beetje op)* Wilt u nu zeggen dat ik hier eigenlijk een week of twee te vroeg lig??

DOKTER : Dat heb ik niet gezegd mevrouw, en als ik u was, zou ik me niet te erg opwinden in uw toestand hoor.

BERNADETTE : *(wordt nu helemaal zenuwachtig)* In mijn toestand van twee weken te vroeg opgenomen aanstaande moeder, of wat?

DOKTER : Kalm maar mevrouw, kalm maar!

BERNADETTE : Kalm, kalm? Zal ik u eens wat zeggen kwakzalver? Als ik vandaag niet beval en *(krijgt plots een aanval van steken in de zijde en trekt even een verkrampd gezicht)*

DOKTER : *(ziet het)* Mevrouw, wat scheelt er, heeft u pijn?

BERNADETTE : Och, het is al terug over, even een steek in de buik.

DOKTER : *(trekt lakens opzij voor onderzoek)* Laat me toch maar even controleren. Maar mevrouw....

BERNADETTE : *(geënerveerd)* Ja, wat is er nu weer?

DOKTER : *(komt tevoorschijn met baby)* Mag ik u gelukwensen met de geboorte van uw zoontje?

BERNADETTE : *(verbaasd)* Hoe, was dat alles? Is de kleine al geboren?

(Dokter knipt snel de navelstreng door.)

DOKTER : *(geeft kind aan de moeder)* Volgens mij wel ja, proficiat: het is een flinke zoon! Hij ziet nu nog wel een beetje blauw, maar dat zal wel snel veranderen hoor.

BOB : Is het waar? Och Bernadette, ge kunt niet geloven hoe gelukkig dat ge me maakt, die bak Trappist is voor mij! En die kleur hé, wel ik vind dat schoon, die moet niet te veel meer veranderen!! Ik ben direct terug *(stormt de kamer uit)*.

(Licht terug op de rode kamer, waar de bevalling nog in volle strijd geleverd wordt. De vroedvrouw heeft er ondertussen de tang bij gehaald en probeert het kind zo op de wereld te helpen. René gooit nog steeds zijn volle gewicht op Roza om de bevalling te bespoedigen. Roza huilt van de pijn.)

VROEDVROUW : Komaan Rozake, nog een keer goed persen.

RENE : Ja Roza, doet nu eens wat de madame zegt, ik heb niet heel de dag tijd meer hoor, werkt nu toch eens een klein beetje mee ja *(werpt zich nog een laatste keer boven op Roza)*

VROEDVROUW : Goed zo Rozake, ik denk dat het gelukt is nu. *(legt tang weg en neemt baby aan)* Zie eens. Hier zijn we er eindelijk mee zie: een flinke zoon! Proficiat Roza!

(Roza is in zwijm gevallen van de pijn en hangt met haar bovenlichaam bewusteloos half uit het bed.)

RENE : Maar enfin Roza, waarom doet ge nu alsof het u niet interesseert? Ge hebt een zoon! *(bijgedachte)* En waarschijnlijk nog rapper als uw zuster. Dat moet gevierd worden! Rozake, ik moet efkes weg, tot straks hé, en heu ... nog eens proficiat hé zeg. Het is een schoon kind, en hij heeft een gezonde kleur! *(heeft zijn zoon nog geen blik gegund)* Juist zijn vader! *(rent kamer uit)*

(De twee vaders komen samen spotlicht ingelopen.)

BOB : René, René!!

RENE : Bernard, Bernard !!

BOB : Ik heb gewonnen: ons Bernadette heeft juist een zoon geworpen!

RENE : Ons Roza ook!

(De twee mannen staan even besluiteloos, weten niet goed wat te doen,)

BOB : Hoe laat is Roza bevallen?

RENE : *(kijkt op zijn horloge)* Wel heu, om acht uur en zes.

BOB : *(ongelovig)* Ons Bernadette ook!

RENE : *(weet niet wat te doen of te zeggen)* Hebt gij een secundewijzer?

BOB : Nee.

RENE : Dedjuu, ik ook niet!

BOB : Godverdomme, wie heeft er dan gewonnen??

RENE : *(even besluiteloos, dan glimlachend)* Dan hebben we alle twee gewonnen hé
Bob!

BOB : Ja, hoe dat?

RENE : Ja, dan zullen we twee bakken Trappist moeten verzetten hé!

*(Bob kijkt even verbaasd en begint dan te lachen. Geven elkaar een “high five”
en druipen dan af, richting cafetaria.)*

BOB : En we gaan dat niet laten koud worden zie, wat denkt gij?

RENE : Helemaal akkoord Bob, helemaal!

*(Licht terug op de bank waar Bernard en Roger zitten te mijmeren over de
vervlogen tijd.)*

BERNARD : Ja ja, ons vaders dat waren nogal eens mannen hé zeg.

ROGER : Dat moogt ge wel zeggen: wedden op hun eigen vrouwen zoals op de

paardenkoersen. Eigenlijk niet zo proper hé?

BERNARD : Nee, maar wel plezant als ge dat achteraf nagaat. Dat zouden we met ons vrouwen niet moeten proberen hebben hé Roger?

ROGER : Amai, het zou onze beste dag niet geweest zijn zeg. À propos uw kleinzoon, die van de Bert, doet die zijn eerste communie nog niet?

BERNARD : Ja volgend jaar in mei hé Roger. Spijtig dat ik dat niet meer zal mogen meemaken.

ROGER : Hoe waarom niet? (*frank valt*) Ha ja, ge bedoelt als we die pillen zouden slikken...

BERNARD : Ja dat bedoel ik. Of wilt gij al terugkrabbelen misschien?

ROGER : Nee nee Bernard. Ik moet alleen nog een beetje wennen aan dat idee, verstaat ge.

BERNARD : Ja ja, natuurlijk versta ik dat, ik heu... heb het er ook nog een beetje moeilijk mee. Zeg Roger...

ROGER : Ja Bernard.

BERNARD : Over eerste communie gesproken, weet ge het nog: die van ons?

ROGER : (*glimlachend wegdromend*) Onze eerste communie? Ja natuurlijk. We hebben die samen gedaan hé jong.

BERNARD : Ja ja, dat kwam goedkoper uit hé.

ROGER : Jongens jongens toch, waar is de tijd? Waar is de tijd?

(Schermen gaan weg, Ondertussen is er een schraag klaargezet en zijn we getuige van het eerste communiefeest van Roger en Bernard. Rechts zit de familie van Roger, allemaal in het rood, links de blauwe familie van Bernard. Bernard heeft de mooiste cadeaus gekregen, die van Roger vallen een beetje tegen. Bernard en Roger worden gespeeld door twee personen die op hun knieën rondlopen over de scène (schoenen aangebonden ter hoogte van de knieën), zo krijgen we een komisch effect van volwassen personen op halve hoogte. Bernard en Roger staan voor de schraag, ieder aan zijn kant terwijl de vaders Bob en René alle twee rechtstaand en goed in de wind een speech beëindigen. De kleuren van Bernard en Roger zijn feller dan die van Bob en René want ze zijn jonger.)

BOB : En daarom beste familieleden vind ik dat dit een heel belangrijke dag is in het leven van deze twee jonge kereltjes...

RENE : Ik zou zelfs meer zeggen beste familieleden: dit is DE belangrijkste dag tot nu toe van onze twee oogappels...

BOB : Juist, en daarom zou ik dus durven voorstellen om samen het glas te heffen op de toekomst van onze zonen...

RENE : Ik zou zelfs meer zeggen: laat ons allemaal een ad fundum doen op onze twee sloebers!

BOB : Gezondheid!

RENE : Santé!

(Iedereen drinkt op de twee communicanten. Licht op de twee jongens,)

ROGER : Ik heb een bal gekregen van tante Jeanne *(toont rode half leeggelopen bal aan Bernard)*.

BERNARD : Ik ook een: van nonkel Edward, zie maar *(botst enkele keren met zijn mooie blauwe bal)*

(Roger wil ook met zijn rode bal botsen, laat de bal botsen, maar deze blijft plat op de grond liggen zonder op te stuiten, kijkt een beetje afgunstig naar de bal van Bernard.)

ROGER : Ik heb ook een vergrootglas gekregen van nonkel Gerard, alles ziet er veel groter uit. *(kijkt op de grond met zijn vergrootglas)* Ge moet eens kijken hoe groot die mieren nu wel lijken!

BERNARD : *(heeft ondertussen zijn verrekijker boven gehaald en is gespannen naar iets aan het kijken)* Kijkt gij maar naar uw mieren. Ik heb van tante Bertha een verrekijker gekregen en ik zie dat de vrouw van de gazettenwinkel weer in de zon ligt in haar blote tetten!

ROGER : *(gretig)* Ha ja, mag ik ook eens zien?

BERNARD : Ja, pakt uw vergrootglas maar hé!

BERNADETTE : Bernardeke, naar wat zijt ge aan het kijken?

BERNARD : *(een beetje betrapt)* Naar de vogels hé moeke, ik heb juist twee roodborstjes gezien zie!

BOB : Goed zo zoon, gij gaat het nog ver brengen jongen, ge wordt nog een beroemde bioloog. Wat zeg ik: ge wordt nog een echte ornitholoog ja.

BERNADETTE : Enfin Bob, ge moet dat kind zo niet uitmaken. Ja, hij is altijd al in de natuur geïnteresseerd geweest hé, ons manneke.

BOB : Die gaat het nog ver brengen, let op mijn woorden.

BERNADETTE : Ja, 't is te hopen dat hij het wat verder schopt dan zijn vader hé, anders ziet dat er niet goed uit voor dat manneke.

BOB : Bernadette, voor u geen drank meer, want ge begint weer niks dan onnozelteiten te vertellen. Drinkt maar wat water of koffie of zo en houdt uw klep een beetje dicht.

BERNARD : Ik heb rolschaatsen gekregen van ons tante Louisa.

ROGER : Ik ook, van tante Amelie.

BERNARD : Komaan, waar wachten we dan nog op? Laat ons dan op de macadam een beetje gaan rolschaatsen.

ROGER : Dat zal nog niet gaan.

BERNARD : Hoe, waarom niet?

ROGER : Omdat tante Amelie ze nogal duur vond en omdat ik de wieltes pas krijg voor mijn verjaardag, binnen vijf maanden.

BERNARD : Ja zeg...

RENE : *(fluisterend tegen zijn vrouw Roza terwijl Bob het niet hoort omdat hij met Bernadette aan het kletsen is)* Zeg Roza, vindt gij dat nu echt eerlijk?

ROZA : Watte René?

RENE : Wel ja, dat wij ieder de helft moeten betalen van dat feest hier.

ROZA : Maar natuurlijk, waarom zou dat nu niet eerlijk zijn? Elk de helft zo hebben we het toch afgesproken. Waarom begint gij daar nu ineens lastig over te doen?

RENE : Ja zeg, ge weet toch ook dat Bob bijna twee keer zoveel verdient als ik zeker? Hij is directeur van het fabriek. Ik ben daar maar een gewone werkmán.

ROZA : René alstublieft, we gaan ons hier niet laten kennen hé zeg.

RENE : En daarbij, ge hebt dat toch ook wel gezien zeker?

ROZA : Wat gezien?

RENE : Wat gezien? Wat gezien? Dat den Bob al zeker twee flessen wijn meer gedronken heeft dan ik, en toch moeten we alle twee even veel betalen. Ik vind dat niet eerlijk.

ROZA : René alstublieft, maakt u nu niet belachelijk hé. Drinkt dan wat rapper dat ge hem inhaalt hé zeg, maar we gaan ons niet laten kennen, als ge dat maar goed weet!

RENE : *(zucht diep en schenkt dan zijn glas nog eens tot boven toe vol)* Nee nee, we gaan ons niet laten kennen...

(Licht gaat terug op op de bank waar de twee ouderlingen zitten te kletsen. Ze zitten beiden te mijmeren over de lang vervlogen tijden.)

ROGER : Zeg Bernard?

BERNARD : Hmm?

ROGER : Eigenlijk waart gij wel de gelukzak van ons twee niet waar?

BERNARD : Ha ja, ikke? Waarom zegt ge dat nu?

ROGER : Ja 't is toch waar zeker: gij had altijd het beste speelgoed, het beste gerief, het meeste zakgeld enzovoort enzovoort.

BERNARD : Ha ja? Was dat zo? Ik heb daar eigenlijk nooit bij stilgestaan, ik dacht dat wij altijd hetzelfde kregen en hetzelfde moesten doen en zo.

ROGER : *(knikt stilletjes van neen)* Neen Bernard, daar was veel verschil tussen hoor!

BERNARD : Ha ja? Enfin, mij is dat nooit opgevallen.

ROGER : Neen, Bernard, maar gij stond daar ook niet bij stil hé, gij hebt u daar nooit vragen bij gesteld hé.

BERNARD : Maar enfin, Roger, wij waren toch twee kameraden, twee handen op een buik.

ROGER : Ja ja, Bernard, maar voor u ging alles altijd een beetje gemakkelijker dan voor mij hé jongen. Jullie hadden zo een beetje blauw bloed in de aderen hé jong. Jullie hadden thuis geen geldgebrek of zo hé? Gij had nooit iets te kort hé?

BERNARD : Nee. Daar kunt ge wel gelijk in hebben. Onze va verdiende in die tijd ook